

Ett ord i denna tid till de trogna

Vad böra de trogna göra på sådana tider, då Herren låter sina straffdomar gå över folk och länder? – En sådan tid hava vi nu upplevat. Om Herrens gissel även skall drabba *vårt* land, det beror på, vad i hans råd är beslutat – vad vi själva däråt gjort, kan icke förhindra det. Se vi på de vanliga orsakerna, varför Gud plägar tillgripa de hårda allmänna tuktorisen, så äro tecknen ganska tvetydiga. Både Herrens ord och historien visa, att Gud kan mycket länge skona ett syndigt folk och förlåta otaliga överträdelser, missgärningar och synder, så länge ännu *hans ord* likväl hålles i en viss vördnad, så att han därigenom kan tukta människorna; men när det kommer därhän med ett folk, att allt, vad Gud talar, föraktas och gäckas och gäller såsom ett intet, då måste de yttre hemsökelseerna tillgripas.

Sådant se vi överallt i Israels historia, att så länge de läto sig »tuktas med profeterna» (Ords. 6: 5), så förblev de med alla sina synder under Herrens milda regering i eget land; men när de icke mer aktade ordet, utan skrattade åt profeterna och »gjorde dem, vad de ville», samt införde främmande gudars dyrkan i Jerusalem m.m., då gavs de i fienders våld att tuktas med hårdare händer. Sådant se vi ock av Herrens egen förklaring om orsaken till den första allmänna straffdom, som övergick världen, syndafloden: *Människorna vilja icke mer låta min Ande straffa sig;*¹ och likaså om den sista straffdomen över Israel, Jerusalems förstörelse och folkets förskingring – *därför att du icke kände den tid, då du var sökt.*

Ser man nu på ställningen i vårt land uti detta avseende, nämligen huru Herrens ord vördas, så är det ju ganska gruvligt vad vi se både hos höga och låga, lärare och åhörare. De flesta bland väktarna sova och söva, och massorna leva i hejdlös ogudaktighet i alla riktningar, men så särskilt i vissa, att Sverige rent av blivit till ordspråk bland utlänningar, t.ex. för dess supande och svärjande, så att resande, som vistats hela året i England, kunna betyga, att de på hela den tiden icke hört så många svordomar, som på en enda dag inom vårt fädernesland. Då nu förhållandet är sådant, att Herrens ord av de flesta fräckt föraktas och att hans trogna här och där förföljas och förtryckas, så vore det icke olik Herrens vägar, om vårt land snart skulle hemsökas av någon hårdare landsplåga, än de milda påstötningarna av farsot och missväxt, som vi alls intet aktat. Blir det åter ännu längre skonat, då har visserligen det ordet sannats: »Herrens ögon äro vända till de rättfärdiga och hans öron till deras rop. »Ty på samma gång här är så mycket att beklaga, så är vårt land också ett föremål för ett nådeligt Andens blåsande, som gör, att många andliga barn därinne födas och många trogna hjärtan därinne sucka samt i kärlek verka för själars omvändelse till Herren. Detta är en motvikt mot den ropande synden – en motvikt, som torde lända vårt land till förskoning.

Hava vi grund i skriften för den tanken, att Gud bar ett sådant avseende på sina trogna? Och vad böra då dessa göra? På dessa två frågor skola vi nu se svaret i den heliga boken och samla våra blickar vid ett ställe, som skall göra vårt hjärta gott. Vi gå in i Mamres lund och lyssna till det märkliga samtal, som på höjden därovanför hålles mellan Abraham och hans underbara gäster, då de blicka ut över nejderna emot Sodom, som nu skulle förstöras (1 Mos. 18: 16–33).

Herren säger:

»Kan jag väl dölja för Abraham vad jag vill göra? Ty jag har utvalt honom därtill, att han skall bjuda sina barn och sitt hus efter sig att hålla Herrens väg och öva rättfärdighet och rätt» etc. Och så förkunnar han honom, att från Sodom och Gomorra var ett stort rop, och deras synd var mycket svår, och antyder med mänskliga talesätt, vad han därför ämnade göra med dessa städer. Då heter det: »Och männen (Herren och hans änglar) vände sig därifrån och gingo mot Sodom. Men Abraham stod ännu kvar inför Herren. Och Abraham trädde fram och sade: Vill du då förgöra den rättfärdige tillika med den ogudaktige? Kanhända finnas femtio rättfärdiga i staden; vill du då förgöra den och icke skona orten för de femtio rättfärdigas skull, som finnas där? o. s. v. Herren sade: Om jag i Sodom finner femtio rättfärdiga, så vill jag skona hela orten för deras skull. Men Abraham svarade och sade: Se, jag har dristat mig att tala till Herren, fastän jag är stoft och aska. Kanhända skall det fattas fem i de femtio rättfärdiga; vill du då för de fems skull fördärva hela staden? Han sade: Om jag där finner fyrtiofem, så skall jag icke fördärva den. »

Och så vidare steg för steg inskränker patriarken i sin bön antalet på dem, för vilkas skull staden mån-

¹ Gamla översättningen.

skonas, till fyrtio, trettio, tjugo, ja, ända till tio, och för varje gång försäkrar Herren, att om blott så många rättfärdiga funnes där, ville han för deras skull skona hela staden.

Hela detta uppträde är redan till sin art så kostligt, evad man ser på den himmelske Faderns mildhet eller den trogna tjänarens förtroliga och nitiska beteende, att det redan kan förlusta alla trognas hjärtan; men det visar oss även på samma gång, vad alla trogna hava att göra uti likartade tider; det öppnar oss en blick uti en trogen Guds väns hjärta just på en tid, då ett gudlöst folk skulle hemsökas med en Herrens straffdom.

Och ännu mer tilldragande och trosstärkande är den blick, det öppnar oss i den himmelske Faderns förbarmande hjärta, och det höga värde, han sätter på sina trogna, då han vill för blott tio rättfärdiga skona en hel stad, full med gudlösa föraktare. Den, som i bibeln läser berättelsen i sin helhet, ser även, huru den himmelske Fadern nedlåter sig till sin tjänares ståndpunkt, fördöljer sitt majestät och omkläder sitt gudomsväsende i en mänsklig gestalt och sina tankar i mänskliga talesätt, så att man tycker sig se och höra blott en människa – allt, för att hos sin tjänare avlägsna all räddhåga och helt draga hans förtroende till sig.

Detta lyckas honom ock. Vi se, huru Abrahams tro mer och mer upptändes av Guds vänlighet, så att han går steg för steg längre i sin bön, ehuru alltmer liksom förlägen för sin djärvhet. När Abraham hörde, att Herren för femtio rättfärdigas skull ville förskona städerna, insåg han likväl genast, att även med detta medgivande de hotade städerna ändock voro hemfallna åt Guds vrede; därför höll han det ytterst nödigt att alltfört inskränka det förra antalet; och när han äntligen slutade med antagandet av tio och erhöll försäkran om bönhörelse, tyckte han, att ett vidare förminskande av antalet vore att kränka den Allrahögstes rättfärdighet, och att Herren, om där icke ens funnes tio rättfärdiga, icke skulle kunna göra ett uppehåll i sin rättfärdighets dom; varför patriarken tidigt följande morgon, orolig, återvände till samma ställe, där han hade talat med Herren, och ser nu med bekymmer röken stiga upp ur dalen lik röken från en smältugn (kap. 19: 27, 28). Han hade alltså erhållit ett så djupt intryck av Guds rättfärdighet, att han visste, att den följande morgonen skulle bringa honom det avgörande utslaget.

Herren stod med sin tjänare på en höjd, varifrån man kunde skåda ut över Sodom och dess nejder (kap. 19: 27, 28); så har ock varje trogen genom Andens ljus en överblick över de mänskliga omständigheterna upphöjd blick och skådar i de stora skakande världshändelserna blott den Allsmäktiges tankar och ser, att det är blott Guds sanning och domar, som däri uppenbara sig. Herren omtalade för Abraham, vad han ville göra med Sodom och Gomorra.

Även för oss uppenbarar han genom sitt ord sina rådslag; vi veta, såsom redan är sagt, att när ett folk kommit därhän, att det icke mer aktar Herrens röst, utan med fräckhet trampar både hans bud och hans barmhärtighet, då stiger syndaropet mot himmelen och nedkallar den Allsmäktiges eldsnit uti stora utvärtes hemsökelse. Och vad vi då böra göra, hava vi nu sett. Den, som är benådad med den förtroliga barnaskapsanden inför Gud, så att han kan tala med honom såsom ett barn med sin fader, bör nu använda denna nåd, framträda för Herren och »stå inför honom», såsom Abraham, med förböner för dem, som hotas med hans hemsökelse.

Ja, låtom oss, såsom aposteln förmanar, hava böner och förböner för alla människor, för konungar och all överhet, för hela Kristi församling och för våra närmaste; men särskilt må vi på denna tid, med Abraham, bedja för de hemsökta folken och för de få rättfärdiga bland dem. Ja, vi böra bedja Gud, den mäktige, som är en *Gud Sebaot*, härskarornas Gud, och en Gud, »som gör stora under», så att han blott genom en kvinna (Judit) räddade hela staden Betulia ur de stora assyriernas hand, och en Gud, som »leder konungars hjärtan såsom vattenbäckar», att han nu ville bevisa under med sin arm och så leda de stora världshändelserna, att de blott få tjäna hans nåds- och fridsrike på jorden, blott få bryta nya vägar för detta. Gud vill göra stora ting, men helst på sina barns böner, på det hans nåd må varda känd och prisad; därför böra vi bedja mycket av honom.

Vi se, huru den fromme patriarken sex gånger ödmjukt utbeder sig att få begära ännu något mer; och icke en enda gång av dessa sex var hans bön fruktlös. Gud svarade honom för var gång nådefullt. Och så ofta vi bedja om förbarmande för syndare, äro vi förvissade, att vår bön är Gud behaglig, ty den stämmer då så väl överens med hans eget hjärta. De trognas förböner göra väl icke Guds domar och hans nådesrikes lagar om intet – den, som självvilligt emotstår Herrens Ande, kan icke ens genom Kristi egen

förbön och tårar frälsas, såsom vi se på de obotfärdiga judarna – men *det* åstadkommer förbönen, att Gud gör något synnerligt för dem, som äro föremål för hans älskade vänners förböner. Ja, vi se här, att Herren var hjärtligen villig att förlåta alla dessa hotade städer, om där blott funnits tio rättfärdiga.

Och här är nu det andra, vi skola lära av detta bibelrum. Och det är något övermåttan härligt, som här framlyser ur Guds hjärta. Se nämligen, *huru dyr för Guds ögon en enda rättfärdig är*, d. v. s. en själ, som är rättfärdiggjord genom tron i Kristi blod, har syndernas förlåtelse och far efter helgelse. *För några få sådana vill Herren förskona en hel stad, full med ogudaktiga*. Herren Kristus lärer då visserligen hava en dyr skatt på jorden uti alla sina trogna, som där äro förströdda.

Ja, han har ock dyrt köpt dem med sitt eget blod och säger själv, att det varder glädje i himmelen över en enda syndare, som bättrar sig och förökar hans trognas hop. Och hörom, vad Gud säger om den i världen så föraktade hopen: *Emedan du är dyrbar i mina ögon och högt värderad, och emedan jag har älskat dig, så vill jag giva andra i ditt ställe och hela folk i stället för din själ* (Jes. 43: 4), d. ä. människor och folk, som förhindra din välfärd, måste hellre uppoffras »för din själ». Så dyra äro Herrens trogna för hans hjärta!

Visst borde det innerligen draga och böja oss till hans fotapall. Och näst förbönen av vår store överstepräst är visst ingenting så bestämmande för Herrens vägar med folken, som hans blick på de få rättfärdiga och deras förböner.

– C-O Rosenius

(Femte årgången, år 1854)

© [www.pietisten](http://www.pietisten.com)

Texterna får användas fritt, helt eller delvis, digitalt eller analogt, kopierat eller tryckt om ditt syfte är att främja Kristi rikes tillväxt.

Texterna får dock inte användas i någon form av försäljning utan tillstånd från [pietisten.com](http://www.pietisten.com).